

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. JUDr. Vítem Pošvářem, advokátem, se sídlem Jindřichův Hradec, Masarykovo nám. 1/II, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2006, č. j. 2 Cad 107/2005 – 221,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vítu Pošvářovi, se sídlem Jindřichův Hradec, Masarykovo nám. 1/II, **s e u r č u j e** částkou 773,50 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. II. ze dne 12. 7. 2002, č. X, zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 13. 3. 2002 byl zdravotní stav posouzen se závěrem, že žalobce je jen částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

V opravném prostředku žalobce namítal, že rozhodnutí není v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 4. 2002, č. j. 2 Ca 127/2000 – 126, kterým soud žalovanou zavázal vydáním rozhodnutí, které by vzalo na zřetel, že žalobce

je částečně invalidní od 28. 4. 1997, a s tímto zjištěním se vypořádala i ve vztahu k plné invaliditě od listopadu 1999 do současné doby. Navrhoval, aby bylo postupováno podle tohoto rozsudku a aby Česká správa sociálního zabezpečení vydala rozhodnutí, v němž by žalobci přiznala od 28. 4. 1997 částečný invalidní důchod a od listopadu 1999 plný invalidní důchod.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 17. 3. 2003, č. j. 2 Ca 298/2000 – 34, žalobu zamítl a rozhodl, že žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení. Na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byl žalobce pouze částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V., položky 4 písmeno c) – 45 %, přičemž jako rozhodující zdravotní postižení byla stanovena somatoformní porucha. Svoje závěry opřel o posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, vypracovaným ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ca 127/2000, a o posudek posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003, který v této věci vyžádal. K námitce žalobce uvedené v opravném prostředku konstatoval, že vázanost správního orgánu právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozhodnutí neplatí absolutně, a je podle ustálené judikatury správních soudů prolomena v těch případech, kdy zjištěný skutkový stav mění podstatu věci, nebo změní-li se po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí právní úprava. V souzené věci byl podle názoru soudu takovou skutečností posudkové závěr posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003 a v jeho světle závěry posudku institutu, které prokazovaly, že žalobce nebyl plně invalidní ani před, ani po roce 1999. Připomněl dále, že i kdyby žalobce splňoval podmínku plné invalidity k datu 23. 11. 1999, nemohl by mu být plný invalidní důchod přiznán pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění. Okolnost, že je částečně invalidní od 29. 4. 1997, nepředstavuje naplnění podmínky potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní důchod (§ 11 - § 14 zákona č. 155/1995 Sb.).

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2004, č. j. 4 Ads 33/2003 – 64, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 2 Ca 298/2002 – 34, ze dne 17. 3. 2003 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že názor krajského soudu o tom, že v posuzované věci je novou skutečností, která prolomila vázanost správních orgánů právním názorem, vysloveným přezkumným soudem, posudek posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003, nelze sdílet bez výhrad. Pokud se krajský soud hodlal zabývat (přes vyslovený závazný právní názor a celkový stav věci) otázkou plné invalidity stěžovatele a svůj závěr ve vztahu k napadenému rozhodnutí II. opřít o nové posouzení zdravotního stavu stěžovatele, pak měl především dbát na to, aby posudek posudkové komise MPSV byl způsobitým a přesvědčivým podkladem, umožňujícím z jeho závěrů vycházet. Tak tomu však v posuzované věci podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo. Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že námitka stěžovatele, v níž namítal nedostatek průběhu dokazování před správním orgánem, kdy poukazoval na to, že při posouzení posudkové komise MPSV nebyl osobně vyšetřen a posudková komise vycházela při zjišťování jeho zdravotního stavu ze závěru znalců, zpracovávajících předchozí posudky, je důvodná. K tomu uvedl, že posudek posudkové komise ze dne 20. 2. 2003, z něhož především vycházel krajský soud při stanovení svých závěrů, je neúplný potud, pokud nebyla zajištěna přítomnost stěžovatele při tomto jednání posudkové komise, a dále proto, že z něho není patrné, zda tento posudek vzal v úvahu všechna zdravotní postižení, jimiž stěžovatel trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 12. 7. 2002. Podle názoru Nejvyššího správního

soudu bylo nutno dospět k závěru, že v dané věci se zřetelem k neúplnému posouzení zdravotního postižení stěžovatele, je dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že bude-li krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí č. II. ze dne 12. 7. 2002 vycházet ze závěrů posudku posudkové komise v Českých Budějovicích, bude třeba, aby posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti bylo učiněno za přítomnosti stěžovatele, a aby z takového posouzení bylo patrné, že byla vzata v úvahu všechna zdravotní postižení, jimiž stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, tj. k datu 12. 7. 2002, trpěl.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 18. 8. 2004, č. j. 2 Cad 8/2004 – 110, žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z dosud provedených důkazů a dále z posudku posudkové komise MPSV ČR, pracoviště v Českých Budějovicích ze dne 17. 6. 2004, který vyžádal v intencích pokynů Nejvyššího správního soudu, uvedených v předcházejícím zrušujícím rozsudku. Vzal za prokázané, že znaleckým posudkem bylo doloženo, že při posouzení zdravotního stavu žalobce lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 3. 2000 a posudkovou komisí MPSV ze dne 24. 1. 2001 bylo psychiatrické onemocnění žalobce nadhodnoceno. Týž závěr pak jednoznačně podle názoru soudu vyplynul z posudku posudkové komise MPSV ČR a z jeho doplňku, kterými soud důkazy doplnil ve snaze vypořádat se právě s otázkou, jaký byl zdravotní stav žalobce a kolik činil v procentech vyjádřený pokles žalobcovy schopnosti soustavné výdělečné činnosti k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Ads 56/2004 – 157, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2004, č. j. 2 Cad 8/2004 110 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Na rozdíl od krajského soudu nesdílel názor o úplnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 17. 6. 2004. V této souvislosti konstatoval, že v předchozím posudku ze dne 20. 2. 2003 bylo posuzováno především psychiatrické zdravotní postižení a v doplňujícím posudku ze dne 17. 6. 2004 nebyly k dispozici žádné nálezy, z nichž by bylo možno dovodit rozsah dalších zdravotních postižení stěžovatele ke dni 12. 7. 2002 (kromě rtg nálezu ze dne 12. 7. 2002), když bylo vycházeno z lékařských zpráv z období roku 1997, 1998 a 1999. Nejvyšší správní soud sice připustil, že stěžovatel byl v komisi přešetřen MUDr. N. K., psychiatrickou a na straně 6 posudku se nachází klinické vyšetření, nicméně nelze prokázat, že by posudková komise vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři právě ke dni 12. 7. 2002. Navíc stěžovatel při jednání posudkové komise dne 17. 6. 2004 výslovně uvedl, že nebylo přihlíženo k postižení páteře, krevního oběhu atd., a že lékařské zprávy, které má k dispozici, jsou v rozporu s posouzením zdravotního stavu, například zpráva Doc. R. a zprávy MUDr. T. Uvedl rovněž, že se domnívá, že mu plná invalidita byla stanovena na základě lékařského vyšetření MUDr. B. ze dne 7. 2. 2000. Posudková komise se však blíže k těmto tvrzením stěžovatele nevyjádřila. Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud k tomu, aby v dalším řízení požádal posudkovou komisí MPSV ČR v Českých Budějovicích o vydání dalšího doplňujícího posudku s tím, že posudková komise bude muset posoudit rozsah zdravotního posouzení stěžovatele ke dni 12. 7. 2002 z odborných lékařských nálezů, které stěžovatel zaslal v průběhu řízení k Nejvyššímu správnímu soudu. Za účelem objektivního zjištění rozsahu stěžovatelova zdravotního postižení bude vhodné, aby byl vyzván i stěžovatel k zaslání lékařských zpráv, které případně dosud soudům nezaslal.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 24. 4. 2006, č. j. 2 Cad 107/2005 – 223, žalobu zamítl a rozhodl dále, že se žalované náhrada nákladů

řízení nepřiznává. Dále rozhodl o odměně advokáta JUDr. Víta Pošváře. V odůvodnění rozhodnutí popsal vývoj posuzování zdravotního stavu žalobce od podání žádosti o plný invalidní důchod, tedy od roku 2000. Poukázal na dosud provedené důkazy a pro své rozhodnutí dále vycházel z posudku posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 5. 1. 2006, který vyžádal na základě pokynů Nejvyššího správního soudu, a dále z posudku posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Brno ze dne 29. 3. 2006, který vyžádal na základě námitek žalobce, vyslovených proti postupům a závěrům posudkové komise v Českých Budějovicích. Oba posudky považoval za objektivní a přesvědčivé s tím, že jimi nebylo prokázáno, že by stěžovatel byl ke dni 12. 7. 2002 plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Soud dále uvedl, že neshledal důvodným návrh žalobce na doplnění dokazování o znalecký posudek a poukázal v této souvislosti na dosud provedené posudky, které hodnotily zdravotní stav a pracovní schopnost žalobce shodně, s tím, že o závěrech stran stanovení rozhodujícího zdravotního postižení i poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nelze pochybovat. Dospěl poté k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Uvedl, že v dané věci bylo pořízeno celkem 6 znaleckých posudků, přičemž z toho 2, a to posudek lékařky OSSZ ze dne 20. 3. 2000 a posudek posudkové komise MPSV v Českých Budějovicích, dospěly k závěru, že stěžovatel trpí těžkou duševní poruchou, která způsobuje plnou invaliditu od 1. 11. 1999. Tyto závěry jsou v rozporu se závěry dalších posudků posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003 a 5. 1. 2006 a posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 29. 3. 2006 i se znaleckým posudkem Institutu pro postgraduální vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 13. 3. 2002. Vyslovil názor, že ani jeden z posudků se nevypořádal se všemi postiženími, kterými stěžovatel k datu vydání rozhodnutí trpěl. Poukazoval na to, že v průběhu řízení se domáhal posouzení psychiatrického, ortopedického, neurologického a psychologického, avšak posudková komise dospěla k závěru, že navrhovaná vyšetření nejsou nutná. S tímto postupem stěžovatel nesouhlasil a dovolával se obsahu kapitoly V. přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. a poukazoval nato, že tam stanovená kritéria posudky posudkových komisí nesplňují.

Namítal dále, že nesouhlasil s interpretací lékařských zpráv, zejména ve vztahu k cévnímu onemocnění a poukazoval na to, že u sebe shledává příznaky Bechtěrevovy choroby. Považoval dosud provedené posudky za posudky, které neodstranily pochybnosti o jeho zdravotním stavu a vyslovil názor, že tyto pochybnosti může odstranit již jenom nový znalecký posudek. Namítal dále, že sám chtěl na tyto nedostatky před krajským soudem dne 24. 4. 2006 upozornit, avšak nebyla mu k tomu dána příležitost. Dovožoval, že posudky posudkových komisí ze dne 5. 1. 2006 a 29. 3. 2006 nejsou způsobilými a přesvědčivými podklady, umožňujícími z jejich závěrů vycházet. Zjištěný skutkový stav nemůže měnit skutkovou podstatu a nejsou tak splněny podmínky pro prolomení zásady vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, vysloveným přezkumným soudem ve věci 2 Ca 127/2000. Nesouhlasil ani s posouzením otázky potřebné doby zaměstnání, neboť není zřejmé, od jaké doby jeho plná invalidita nastala, a měl za to, že tuto podmínku splňuje. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 19. 9. 2006 uvedla, že nemá výhrady k rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ani k jeho postupu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. V této souvislosti uvádí, že nejde o situaci uvedenou v ustanovení § 104 odst. 3 písmeno a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v dané věci jde o situaci, která je popsána v nálezů Ústavního soudu IV. US 136/05. V tomto nálezu je uvedeno, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor na výklad hmotného práva, závazný pro nižší soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, respektive nedostatečně zjištěný skutkový stav, by ve svých důsledcích mohlo vést k naprosté zbytečnosti Nejvyššího správního soudu, neboť by mohl tento soud v každé projednávané věci vždy prvním kasačním rozhodnutím vytknout jakoukoliv (třeba i malichernou) procesní vadu, a poté v druhém kasačním řízení kasační stížnost odmítnout, a tím odmítnout i věcný přezkum naříkaného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva.

V posuzované věci šlo o to, že právní názor na výklad hmotného práva nebyl vysloven, byl vysloven pouze pokyn k tomu, aby krajský soud doplnil podle názoru Nejvyššího správního soudu dosud nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) a b) s. ř. s. Podle ustanovení 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právním otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že v dané věci byly shledány určité nedostatky v postupu Krajského soudu v Českých Budějovicích, na které již poukázal v rozsudku ze dne 2. 1. 2004, č. j. 4 Ads 33/2003 – 64, jímž zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 17. 3. 2003, č. j. 2 Ca 298/2002 – 34, (otázka závazného právního názoru vysloveného ve věci 2 Ca 127/2000, realizace tohoto názoru nyní přezkoumávaným rozhodnutím žalované II. ze dne 12. 7. 2002, postup krajského soudu ve vztahu k tomuto rozhodnutí). Nicméně i za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud se již v tomto přezkumném soudním řízení krajský soud zabýval stěžejní podmínkou pro vznik nároku na plný invalidní důchod, tedy plnou invaliditou stěžovatele, je třeba, aby tato podmínka plné invalidity byla v přezkumném soudním řízení zcela objektivně a přesvědčivě zjištěna. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě provedeného dokazování již pochybnosti o tom, že stěžovatel ke dni 12. 7. 2002 plně invalidní nebyl,

nejsou dány. Jak již stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, jeho zdravotní stav a pracovní schopnost byly posouzeny v tomto přezkumném řízení posudky posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2003, 17. 6. 2004 a 5. 1. 2006, a posudkem posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 29. 3. 2006. Je třeba zdůraznit, že posudkové závěry uvedené v těchto posudcích jsou naprosto shodné. Ve všech posudcích byla jako rozhodující zdravotní postižení označena somatoformní bolestivá porucha se středně těžkým až těžkým funkčním postižením, způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V. položky 4 c (z rozmezí 25 až 50 %), 45 %. Uvedený závěr o poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je prakticky shodný s obsahem znaleckého posudku Institutu pro postgraduální vzdělávání, vypracovaného dne 13. 3. 2002. Nutno ovšem současně dodat, že tento posudek byl vypracován v jiné věci krajského soudu, a to ve věci sp. zn. 2 Ca 127/2000, přičemž znalci nebyli výslovně soudem dotázáni na otázku plné invalidity stěžovatele.

Výše uvedené ve svých důsledcích znamená, že závěr o plné invaliditě stěžovatele, vyslovený v posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 2. 2000 a v posudku posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 24. 1. 2001 zůstává osamoceným a pozdějšími posudky vyvráceným. Všechny časově navazující posudky posudkových komisí se výslovně k tomuto závěru o plné invaliditě stěžovatele vyjadřovaly a shodně dospěly k závěru, že úvaha o plné invaliditě stěžovatele byla nadhodnocená, jednalo se o posudkový omyl, neboť provedená vyšetření prokázala, že stěžovatel nikdy netrpěl duševní poruchou – poruchou s bludy, ani paranoidní poruchou osobnosti zvláště těžkého stupně. Závěry posudkových komisí se opíraly o psychiatrické vyšetření MUDr. H. ze dne 13. 12. 1984, 26. 3. 1985, 18. 2. 1986, výpis ze zprávy o psychiatrické hospitalizaci ze dne 25. 3. 1986 MUDr. S., který obsahoval i psychologické vyšetření, psychiatrické vyšetření MUDr. J. ze dne 23. 11. 1999, psychologické vyšetření MUDr. T. ze dne 4. 3. 2000, závěr psychiatrického vyšetření při jednání znaleckého kolektivu Institutu ze dne 27. 8. 2001, vyšetření v komisi dne 17. 6. 2004 MUDr. N. K., odborným psychiatrem.

Z výše uvedeného plyne, že posouzení rozsahu a intenzity (včetně jeho vývoje) rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byla věnována maximální pozornost a lze konstatovat, že posouzení tohoto zdravotního postižení ob stojí i z hledisek obecných posudkových zásad, vyjádřených v kapitole V. vyhl. č. 284/1995 Sb. v platném znění.

Nejvyšší správní soud pak dále vychází z toho, že vyčerpávajícím způsobem byla zhodnocena i další zdravotní postižení, jimiž stěžovatel ke dni 12. 7. 2002 trpěl, a to zejména po vydání jeho druhého zrušujícího rozsudku ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Ads 56/2004 – 157. Poté, co Nejvyšší správní soud vytkl posudkům ze dne 20. 2. 2003 a ze dne 17. 6. 2004 především to, že vycházely pouze z lékařských podkladů z let 1997, 1998 a 1999 (nikoliv z podkladů ke dni 12. 7. 2002), byly tyto nedostatky odstraněny v posudcích posudkové komise MPSV ČR v Českých Budějovicích ze dne 5. 1. 2006 a posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 29. 3. 2006. V těchto posudcích byl již zdravotní stav stěžovatele z hlediska všech jeho zdravotních postižení posuzován nejen z odborných lékařských nálezů z doby před vydáním napadeného rozhodnutí, ale i z doby po vydání tohoto rozhodnutí, tedy z období let 2004 až 2006. Oba posledně citované posudky posudkových komisí jsou velmi obsáhlé, a je z nich patrné, že vycházely z odborných lékařských podkladů předložených stěžovatelem i z lékařských nálezů, které si posudkoví lékaři opatřili.

Namítá-li stěžovatel, že se dovolával v průběhu řízení dalších vyšetření, pak pokud další vyšetření nebyla provedena, nelze tuto skutečnost posudkovým komisím vytýkat. Psychiatrická a psychologická vyšetření byla uvedena shora; pokud jde o vyšetření ortopedická, vycházely posudkové komise z ortopedických vyšetření MUDr. J. ze dne 5. 10. 1984, MUDr. Ch. ze dne 20. 12. 1984, MUDr. R. ze dne 16. 4. 1985, MUDr. P. ze dne 17. 4. 1986, MUDr. B. ze dne 7. 10. 1992, MUDr. A. ze dne 5. 5. 1998, 10. 9. 1998, MUDr. P. ze dne 6. 1. 1999, rtg. nálezů ze dne 27. 3. 1997 a 12. 7. 2002, z nálezů MUDr. Ž. ze dne 27. 12. 2004 a 10. 1. 2005, a MUDr. D. ze dne 29. 7. 2005. Pokud jde o neurologická vyšetření, bylo vycházeno z nálezů MUDr. V. ze dne 30. 11. 1984, 17. 4. 1986, MUDr. V. ze dne 9. 10. 1989, MUDr. T. ze dne 21. 9. 1992, 7. 1. 1997, 17. 9. 1998, a z vyšetření v komisi MUDr. T., odborným neurologem, dne 5. 1. 2006.

Již z výše uvedeného výčtu odborných lékařských nálezů je naprosto zřejmé, že posudkové komise vycházely z dostatečného množství odborných lékařských podkladů a nelze proto stěžovateli přisvědčit v jeho námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a o nutnosti provést další vyšetření jeho zdravotního stavu. K tomu nutno dodat, že posudkové komise vycházely i z dalších lékařských nálezů z oboru spirometrie, EMG vyšetření, endoskopická vyšetření, vyšetření interní a kardiologická. Ke stěžovatelově námitce ohledně nesprávné interpretace zpráv, zejména ve vztahu k cévnímu onemocnění, se nelze blíže vyjádřit, neboť jde především o medicínskou otázku a stěžovatel ani přesně neuvádí, v čem by nesprávná interpretace měla spočívat.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že shledává příznaky Bechtěrevovy choroby, nutno uzavřít, že ke dni 12. 7. 2002 tato choroba nebyla zjištěna, a pokud by snad tato choroba byla v budoucnu prokázána, mohlo by být případné její zjištění předmětem nové žádosti stěžovatele o dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsah a intenzita zdravotních postižení, jimiž stěžovatel trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 12. 7. 2002, byly zjištěny vyčerpávajícím způsobem. Nesdílí tedy jeho názor o nutnosti doplnění dokazování dalším znaleckým posudkem. V této souvislosti vychází i z právního názoru vysloveného Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. US 92/95, v němž se sice vyslovuje, že znalecký posudek zřejmě v hraničních případech nelze odepřít, avšak zejména za účelem odstranění jakýchkoliv pochybností týkajících se zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud má za to, že skutkový stav, tak jak byl zjištěn v posuzované věci v průběhu 5 letého řízení, již žádné pochybnosti nevyvolává.

Namítá-li stěžovatel, že chtěl na některé nedostatky v posudcích posudkových komisí upozornit dne 24. 4. 2006, avšak nebyla mu k tomu dána příležitost, je třeba uvést, že podle protokolu o jednání Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2006 byl stěžovatel jednání přítomen. Přítomen byl i jeho zástupce, který se k věci obsáhle vyjádřil. Ostatně stěžovatel se v průběhu přezkumného soudního řízení rovněž obsáhle vyjadřoval k jednotlivým posudkům, naposledy podáními ze dne 8. 1. 2006, 18. 1. 2006, 15. 3. 2006 a 20. 2. 2006. Uvedenou námitku nepovažuje Nejvyšší správní soud ze důvodnou. Stěžovateli lze přisvědčit pouze potud, že nebyla-li zjištěna plná invalidita, nelze posuzovat ani podmínku potřebné doby pojištění, neboť bez data zjištění vzniku plné invalidity, nelze určit rozhodné období pro počítání této doby.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitky vznesené v kasační stížnosti neshledal důvodnými, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný a žalované právo na jejich náhradu ze zákona nevzniklo (§ 60 odst. 1, 2, § 120 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Vítu Pošvářovi, který byl stěžovateli ustanoven k ochraně jeho zájmů soudem, se určuje za 2 úkony právní služby po 250 Kč (příprava a převzetí zastoupení a kasační stížnost ze dne 17. 5. 2006 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 ve znění před 1. 9. 2006), a náhrada hotových výdajů 2x 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celkem tedy zástupci náleží 650 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu dále částka 123,50 Kč (§ 37 písm. a) a § 47 odst. 3 z. č. 235/2004 Sb.). Uvedenému zástupci tedy celkem náleží 773,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu